

Arrest

**nr. 40 802 van 25 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 september 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als 'partner duurzame relatie'. Op 29 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving (1), aangevraagd op 15/09/2009 door (C. H.)

(...)

van Slovaakse Republiek nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden bepaald in art 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Art. 40bis §2 bepaalt het volgende: "als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd":

2° "de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie, die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder zijn dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon."

Verder in art .40bis §2 wordt gesteld: "de minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samen gewoond hebben."

Aangezien betrokkene nog geen 21 jaar is en geen jaar samenwoont met de partner zal een verklaring wettelijke samenwoning zelfs op het einde van de vijfde maand na de aanvraag geen recht geven op een inschrijving naar aanleiding van gezinshereniging met de partner."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 40 bis par. 2 2° Vw juncto artikel 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991."

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat ze conform artikel 40 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wel degelijk in het Rijk mag blijven. De verzoekende partij stelt dat ze een verklaring van wettelijk samenwonen afgelegd heeft. Ze wijst erop dat I.H. verklaart dat zij sinds 10 januari 2008 in zijn huis verbleef. Uit deze verklaring blijkt duidelijk dat ze al op 10 januari 2009 een relatie van een jaar hebben. Daar de aanvraag op 15 september 2009 gebeurde, kan de verzoekende partij een relatie aantonen van 1 jaar en 9 maanden. De verzoekende partij brengt ook een aantal foto's bij waaruit zou moeten blijken dat ze al langer dan een jaar samen zijn. De verzoekende partij concludeert dat de motivering van de bestreden beslissing aldus foutief is, doordat ze aangetoond heeft al meer dan een jaar samen te wonen met haar partner.

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 19 maart 2004, nr. 129 466; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40bis, §2, 2° lid van de Vreemdelingenwet en artikel 51, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat betrokkene nog geen 21 jaar is en geen jaar samenwoont met de partner zodat een verklaring van wettelijke samenwoning zelfs op het einde van de vijfde maand na de aanvraag geen recht zal geven op een inschrijving naar aanleiding van gezinshereniging met de partner.

Uit het verzoekschrift blijkt voorts dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bekritiseert. Hierdoor toont de verzoekende partij aan dat zij de juridische en feitelijke overwegingen kent. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan zij is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad erop dat in casu de verwerende partij geen toepassing heeft gemaakt van voormeld artikel. De verzoekende partij kan de schending van dit artikel niet dienstig aanvoeren.

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing bekritiseert voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt op het motief dat verzoekster nog geen 21 jaar is en geen jaar samenwoont met de partner. De verzoekende partij heeft op 15 september 2009 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf als familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“ § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

(...)

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geboren is op 23 februari 1991. Op het moment van de bestreden beslissing is de verzoekende partij nog geen 21 jaar. Overeenkomstig artikel 40 bis, §2, 5° lid van de Vreemdelingenwet kan de minimumleeftijd worden teruggebracht tot 18 jaar wanneer zij het bewijs leveren dat zij vóór de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij dergelijke bewijselementen heeft bijgebracht voor het nemen van de bestreden beslissing.

Wat de foto's en de verklaring van I.H. betreft, die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, wijst de Raad erop dat deze stukken niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij ter kennis werden gebracht. De Raad wijst erop dat hij, in het kader van zijn bevoegdheid als annulatierechter, slechts rekening kan houden met de stukken die werden voorgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het ogenblik dat diende beslist te worden over de aanvraag. Met de aangebrachte stukken kan aldus geen rekening worden gehouden, gezien deze niet gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert werd de bestreden beslissing overeenkomstig de wettelijke bepalingen genomen. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin toont de verzoekende partij een schending van artikel 40 bis, §2, 2° lid van de Vreemdelingenwet aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*artikel 4 par. 2 juncto artikel 42 bis par. 2 bis Vw.*”

2.2.1. De Raad merkt op dat het tweede middel van de verzoekende partij helemaal geen uiteenzetting bevat. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de

voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de voorgehouden geschonden rechtsregel. De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het aanvoeren van de schending van “artikel 4 par. 2 juncto artikel 42 bis par. 2 bis Vw.” Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregels zijn geschonden door de bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Het tweede middel is onontvankelijk.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van “artikel 13 EVRM juncto artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie en schending van de principes van het EU proces-recht.”

2.3.1. Uit de uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij kritiek uit op het beroep dat openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Volgens de verzoekende partij kan de procedure voor de Raad niet gezien worden als een daadwerkelijk rechtsmiddel. De verzoekende partij stelt dat zij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat de principes van artikel 6 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie rechtstreeks van toepassing zijn. De verzoekende partij geeft een uiteenzetting over het begrip “volle rechtsmacht” en ondersteunt haar betoog met rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de toepassing van artikel 6 EVRM. Zij stelt dat de invulling van artikel 47 van het Handvest gelijklopend is en een grondrecht vormt in het Europese gemeenschapsrecht. Uit deze bepalingen volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet overgaan tot een onderzoek van alle feiten die relevant zijn voor deze zaak en dient te oordelen met “volle rechtsmacht”.

2.3.2. Vooreerst wijst de Raad de verzoekende partij erop dat, om ontvankelijk te zijn, een middel dat uit de schending van het artikel 13 EVRM is afgeleid, moet aangeven welk ander door dat Verdrag gewaarborgd recht dreigt te worden geschonden. Weliswaar wordt artikel 13 EVRM aangevoerd in samenhang met artikel 6 van datzelfde verdrag, toch kan te dezen artikel 6 EVRM niet dienstig worden aangevoerd. Immers vallen betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassings sfeer van artikel 6, eerste lid van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia/ Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). De artikelen 13 EVRM en 6 EVRM werden bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Het is de Raad niet duidelijk hoe de beschouwingen van de verzoekende partij de eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing zouden kunnen verantwoorden, en verder, wat het belang van de verzoekende partij is bij de door haar geuite kritiek. Dit te meer nu de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten en te verduidelijken welke feiten en omstandigheden een andersluidende beslissing dan de in casu bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen of een andere beslissing zouden teweegbrengen.

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet – geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van haar rechten. Ter zake merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie

beantwoordt aan de vereiste van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 EVRM (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). De verzoekende partij brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. De Raad wijst er voorts op dat artikel 47, alinea 1 van het Handvest gebaseerd is op artikel 13 EVRM. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (*BS* 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, in zijn overweging B.16.3. gesteld:

*“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Kingsley t. Verenigd Koninkrijk*, 7 november 2000, § 58).*

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

In overweging B.19.3. wordt daarenboven nog gesteld: *“Bij de toetsing van het bestreden artikel 80 aan het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is gebleken dat artikel, in die fase van het onderzoek, de rechtzoekende niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft, en zulks zowel wanneer de Raad met volle rechtsmacht dan wel als annulatierechter uitspraak doet. Bovendien voldoet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid. Aldus voldoet de bestreden bepaling aan de vereisten die uit artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens voortvloeien die in de hiervoor aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof zijn verwoord, rekening ermee houdend dat de beroepen tegen de bestreden beslissing hun uitvoering opschorten of aanleiding kunnen geven tot een dergelijke schorsing.”*

Voorts merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de verzoekende partij ook niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar belangen zou schaden. Een schending van artikel 47 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert ook de schending van het EU-procesrecht aan, maar gaat hier in haar middel niet verder op in. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de voorgehouden geschonden rechtsregel. De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het aanvoeren van de schending van het EU-procesrecht. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregels zijn geschonden door de bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het derde middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

In de repliekmemorie voert de verzoekende partij geen andere middelen aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC